

“Κοίταξε να διαλέξεις κάτι που θα αγαπάς και θα το χαίρεσαι”

/ [Παιδεία και Πολιτισμός](#)

Κλαίρη Μαυρόματου - Χατζηκωντή, Δρ Φυσικών επιστημών

Το θέμα του επαγγελματικού προορισμού και η επιλογή της σχολής είναι αυτήν την περίοδο στην επικαιρότητα!

Δυστυχώς, πολλά παιδιά επιλέγουν σχολή να φοιτήσουν, με γνώμονα όχι αυτό που αγαπούν, αλλά με άλλα κριτήρια. Συχνά επιλέγουν αυτό που θα τους προσφέρει χρήμα και κοινωνική καταξίωση. Η πίεση της οικογένειας, οι κοινωνικές προσταγές, οι φίλοι, η δεδομένη για την ηλικία ανωριμότητα και η έλλειψη εμπιστοσύνης στην εσωτερική τους φωνή, είναι παράμετροι που προσανατολίζουν μερικές φορές το παιδί προς τη λάθος κατεύθυνση.

Οι γονείς επίσης συχνά παρασύρονται από τα δικά τους ανεκπλήρωτα όνειρα, την κοινωνική προσταγή, και ποικίλες άλλες παραμέτρους, και το κατευθύνουν με λάθος κριτήρια μακριά από τις πραγματικές επιθυμίες και δυνατότητες του δικού τους παιδιού.

Θα σας διηγηθώ μια ιστορία: Ο Παντελής αγαπούσε πολύ να μαστορεύει. Από παιδί έλυνε και έδενε μηχανές, μηχανάκια, αυτοκίνητα, και η απασχόλησή του αυτή του έδινε χαρά και ικανοποίηση. Στην αυλή του σπιτιού του είχε εγκαταστήσει πρόχειρο συνεργείο και επισκεύαζε τα μηχανάκια συμμαθητών του και φίλων του. Ήρθε τότε η ώρα των πανελλαδικών εξετάσεων και έπρεπε να διαλέξει. Επιθυμούσε να γίνει μηχανικός αυτοκινήτων. Συγχρόνως όμως ήταν παιδί και τα παιδιά στην ηλικία των 15 ή 16 ετών δεν είναι αρκετά ώριμα τα περισσότερα ώστε να επιλέξουν την προσωπική τους διαδρομή με ορθά κριτήρια και να το διεκδικήσουν.

Οι γονείς του πάλι αν και έβλεπαν το παιδί τους να έχει ιδιαίτερη κλίση προς αυτά, δεν «έβλεπαν» καθαρά. Πίστευαν ότι είναι κάτι που θα του περάσει ή ίσως ένα χόμπι που θα έπρεπε να διατηρηθεί στο επίπεδο του χόμπι. Έτσι δεν άκουγαν καν τον νεαρό που το ψέλιζε, γιατί κι αυτός δεν το διεκδικούσε, (το περιβάλλον του, κάπως πιο ακαδημαϊκό, ψυχολογικά δεν το επέτρεπε). Έτσι κίνησε και σπούδασε κάτι άλλο. Πιο «κλασσικό». Έφερε το πτυχίο στους γονείς, όλοι χάρηκαν, το κορνίζωσαν και το κρέμασαν και μετά.....

Μετά, ο νεαρός, που εν τω μεταξύ είχε ωριμάσει, είχε σπουδάσει, είχε ταξιδέψει, είχε πατήσει στα πόδια του, δεν ψέλισε πια, αλλά δυνατά φώναξε ότι δεν θα ασχοληθεί με την σπουδή του. Του άρεσε να γίνει ο μηχανικός αυτοκινήτων που ονειρευόταν στα 16 του, και να έχει συνεργείο αυτοκινήτων. Αυτό θα τον έκανε χαρούμενο. Πράγματι, μόνος πια, επανέλαβε τις σπουδές του στο αντικείμενο που τον ενδιέφερε, και σταδιοδρόμησε στο αγαπημένο του αντικείμενο. Κουράζεται πολύ, το αγαπάει όμως το επάγγελμά του και κάποια στιγμή δήλωσε στους γονείς: Κουράζομαι αλλά είμαι ευτυχισμένος. Τι άλλο επιθυμεί να ακούσει ο γονιός;

Γράφει ο Μητροπολίτης Αργολίδος Νεκτάριος στο βιβλίο του «Εφηβεία». «Κοίταξε γύρω σου, θα δεις πολλούς ανθρώπους να μην αγαπούν τη δουλειά τους, το επάγγελμά τους. Είναι δυστυχισμένοι. Δεν αγαπούν αυτό που κάνουν και όλη μέρα μεμψιμοιρούν ... όλα τους φταίνε.... Κοίταξε να διαλέξεις κάτι που θα αγαπάς και θα το χαίρεσαι. Και το κυριότερο, ό,τι κι αν κάνεις, να προσφέρεις στο κοινωνικό σύνολο. Το επάγγελμα να είναι ευκαιρία προσφοράς. Ο στόχος σου να συνδέεται με ένα ιδανικό. Π.χ. Το να πεις “θέλω να γίνω γιατρός” είναι στόχος. Το γιατί θέλεις να γίνεις γιατρός είναι το ιδανικό “Για να βοηθήσω τον κόσμο”».

Οι γονείς και εν μέρει το σχολείο, έχουν το βαρύ φορτίο να ανιχνεύσουν τις πραγματικές δυνατότητες του παιδιού αλλά και τις πραγματικές κλίσεις του και να μην φοβηθούν, να μην διστάσουν να λάβουν πολύ σοβαρά υπ’ όψιν τις επιθυμίες του. Έτσι θα δημιουργήσουν έναν υπεύθυνο σπουδαστή και υπεύθυνο ενήλικα, που ο ίδιος θα αναλάβει την ευθύνη να σπουδάσει αυτό που επέλεξε, χωρίς να γκρινιάζει ότι κάνει το χατίρι των γονιών του. Άλλωστε η μόνη περίπτωση να έχουμε έναν επιτυχημένο στη δουλειά του εργαζόμενο και συγχρόνως έναν χαμογελαστό άνθρωπο, είναι αυτός να αγαπάει το αντικείμενό του και το εξασκεί με χαρά και ευχαρίστηση.

Πρώτη δημοσίευση: Εφημερίδα Μυτιλήνης Εμπρός